

ፈረሳዊው እና ቀራጩ

... ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና;
ራሱንም የሚያዋርድ ከፍ ከፍ ይላል።
ሉቃስ 18:14

ጸድቃን እንደ ሆኑ በራሳቸው ለሚታመኑና ሌሎችን ለሚንቁ ይህን ምሳሌ ነገራቸው፡- ሁለት ሰዎች ሊጸልዩ ወደ መቅደስ ወጡ። እንዲፈረሳቸው ሁለተኛውም ቀራጭ ነው። ፈረሳቸውም ቆሞ በልቡ እንዲህ ሲል ጸለየ። በሰውነት ሁለት ጊዜ እጽማለሁ፤ ካለኝ ሁሉ አሥራት አወጣለሁ። ቀራጩም በሩቅ ቆሞ ዓይኖቹን ወደ ሰማይ ሊያነሣ እንኳ አልወደደም፤ ነገር ግን። እግዚአብሔር እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ እያለ ደረቱን ይደቃ ነበር። እላችኋለሁ፤ ከሌላው ይልቅ ይህ ጸድቅ ሆኖ ወደ ቤቱ ወረደ፤ ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና፤ ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳል። ራሱንም የሚያዋርድ ከፍ ከፍ ይላል። ሉቃስ 18:9-14

... የትሑታንን ጨኽት አይረሳም። መዝሙረ ዳዊት 9:12
እግዚአብሔር የሚያታልሉ ከንፈሮችን ሁሉ፤ ትዕቢቱንም የሚናገር ምላስን ያጠፋል። መዝሙረ ዳዊት 12:3
እግዚአብሔርን የሚታመን፤ ትዕቢተኞችን የማያይ፤ ወደ ሐሰትም የሚመልሱ ያ ሰው ምስጉን ነው። መዝሙረ ዳዊት 40:4
እግዚአብሔር ከፍ ያለ ቢሆንም ወደ ትሑታን ይመለከታል፤ ትዕቢተኞችን ግን ከሩቅ ያውቃል። መዝሙረ ዳዊት 138:6

ትዕቢት ከመጣች ውርደት ትመጣለች፤ በትሑታን ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች። ምሳሌ 11:2

እግዚአብሔር የትዕቢተኞችን ቤት ያፈርሳል፤ የመበለቲቱን ዳርቻ ግን ያጸናል። ምሳሌ 15:25

እግዚአብሔርን መፍራት የጥበብ ትምህርት ነው፤ ትሕትናም ከክብር በፊት ነው። ምሳሌ 15:33

በልቡ የሚታበይ ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ አስጸያፊ ነው። በእጅም ቢሆን ሳይቀጣ አይቀርም። ምሳሌ 16:5

ትዕቢት ጥፋትን፥ የትዕቢት መንፈስም ውድቀትን ይቀድማል።

ከትዕቢተኞች ጋር ምርኮ ከመካፈል ከትሑታን ጋር በትሑት መንፈስ መሆን ይሻላል። ምሳሌ 16:18-19

የሰው ልብ ከመጥፋቱ በፊት ትዕቢተኛ ነው። ትሕትናም ክብርን ትቀድማለች። ምሳሌ 18:12

በትሕትናና እግዚአብሔርን መፍራት ባለጠግነት ክብር ሕይወትም ነው። ምሳሌ 22:4

የሰው ትዕቢት ያዋርደዋል፤ በመንፈስ ትሑታን ግን ክብር ይጎናጸፋል። ምሳሌ 29:23

ኅጥኣን በትዕቢቱ ድሆችን ያሳድዳቸዋል፤ ባሰቡትም ተንኰል
ይጠመዱ። ክፉ ሰው በልቡ ምኞት ይመካልና፤ እግዚአብሔርም
የሚጸየፈውን ምኞቱን ይባርካል። ኃጢአተኛ በፊቱ ትዕቢት
እግዚአብሔርን አይፈልግም፤ እግዚአብሔር በሐሳቡ ሁሉ ውስጥ
አይደለም። መዝሙረ ዳዊት 10:2-4

አንተን ከሌላው የሚለይህ ማን ነው? ያልተቀበልከውስ ምን አለህ?
አሁን ከተቀበልህው፤ እንዳልተቀበልህ ስለ ምን ትመካለህ? 1ኛ ወደ
ቆሮንቶስ ሰዎች 4:7

እርሱ ግን ጸጋን አብልጦ ይሰጣል። ስለዚህ፡- እግዚአብሔር
ትዕቢተኞችን ይቃወማል፤ ለትሑታን ግን ጸጋን ይሰጣል ይላል።
ያእቆብ 4:6

እንዲሁም፤ ጌታዎች ሆይ፤ ለሽማግሌዎች ተገዙ። አዎን፤ ሁላችሁም
እርስ በርሳችሁ እየተዋረዳችሁ ትሕትናን እንደ ልብስ ታጠቁ፤
እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማልና፤ ለትሑታን ግን ጸጋን
ይሰጣል። እንግዲህ በጊዜው ከፍ እንዲያደርጋችሁ ከኃይለኛው
ከእግዚአብሔር እጅ በታች ራሳችሁን አዋርዱ፤ 1ኛ ጴጥሮስ 5:5-6
በዓለም ያለው ሁሉ፤ የሥጋ ምኞት፤ የዓይን አምሮት፤ የሕይወትም
መመካት ከአብ ሳይሆን ከዓለም ነው። 1ኛ ዮሐንስ 2:16